هو اللّه البهیّ الابهی

تلک آیات الکتاب قد نزلت علی احسن النّغمات و انّها بنفسها لیکون حجّة علی من فی السّموات و الارض و انّ بها قد خلقت ملکوت الاسمآء و الصّفات و لکلّ حرف منها قدّر لسان ینطق بین الارض و السّمآء بانّ هذا لهو المحبوب بین ملأ الاعلی و المقصود بین ملأ الانشآء و المستور فی کبد البهآء بابدع الرّبوات و من عرف ربّه و آمن به فقد فاز بعرفان اللّه و لقائه و من کفر فقد رجع الی اسفل الدّرکات قل قد نصب صراط العدل و لن یمرّ علیه الّا الّذینهم صعدوا الی مقرّ القصوی و المشرکون یومئذ فی هاویة القهر و یضجّنّ فی اسفل الطّبقات قل قد شقّت سمآء الاسمآء بسحاب القضآء و اشرقت عن افقها شمس البقآء علی هیئة البهآء و اضائت بشأن لا یمنعها الحجبات

یا قوم تاللّه الحقّ انّ جمال الرّحمن عن قطب الرّضوان ینادی ملأ البیان بابدع اللّحنات و یقول یا قوم اکفرتم بجمالی بعد الّذی بدّلت قمیصی و جئتکم عن مخزن الغیب باتمّ الکلمات و یا قوم کانّی ما خرجت عن بینکم بل سافرت ایّاماً و رجعت الیکم بجمالی الّذی یشهد بسلطانه کلّ الذّرّات و انتم ما عرفتمونی و کفرتم بامری بعد الّذی به خلقتم و خلق کلّ الممکنات و بذلک ظهر بانّکم فی ظهورنا الاولی ما عرفتم جمالی و ما عرفتموه هو ثوبی و ردآئی بین الارضین و السّموات و لو عرفتم جمالی الاولی لعرفتموه فی ظهوری الاخری حین الّذی اظهرت نفسی عن خلف السّبحات ان افتحوا ابصارکم ثمّ اعرفوا ربّکم الرّحمن بنفسه المنّان و دعوا الاسمآء و ملکوتها لانّها قمایص امرنا نبدّلها کیف نشآء و نحن الحاکم بالحقّ و ننزل من سمآء الفضل بدایع الآیات

یا قوم خافوا عن اللّه و لا تبطلوا اعمالکم بما یأمرکم انفسکم و هواکم اتّقوا من یوم یضطرب فیه کلّ من فی الارضین و السّموات هل ینبغی لاحد ان یستنور بعد اشراق الشّمس من السّراج ولو کان منیراً فی نفسه لا فوالّذی فی قبضته کان زمام الموجودات ان اتّبعوا یا قوم مظهر نفس اللّه ثمّ انقطعوا عن الّذینهم کفروا باللّه و انکروا آیاته و کانوا ممّن اتّبع الشّهوات قل قد ظهر جمال القدم ثمّ استوی علی العرش و یطوفنّ فی حوله سکّان جبروت البقآء ثمّ حقایق الازلیّات

قل قد قام کلّ الاسمآء علی فنآء هذا الرّضوان لتهبّ علیهم عن شطر الرّوح رقایق النّسمات و یا قوم اتشکّون فی اللّه مبدع السّموات و الارض و ما بینهما اکفرتم بالّذی آمنتم به فی یوم الّذی انفطرت فیه السّموات و انشقّت الارض و انقطع الرّضایع عن المرضعات

و انّک انت یا عبد تجنّب عن الّذینهم کفروا باللّه و سلطانه بعد الّذی نزلت علیهم حجج بالغات قم علی الامر بسلطان من لدنّا و استقامة من عندنا و لا تخف من الّذینهم بعدوا عن صراط الامر و کانوا من اهل الوقوف لدی الحجبات دع الممکنات عن ورائک ثمّ اصعد بقوّة الایمان الی رضوان الرّحمن لتسمع ندآء السّبحان عن نار الموقدة فی السّدرات کذلک علّمک الرّوح حین الّذی احاطته ذیاب الشّرک من کلّ الجهات و البهآء علیک و علی الّذینهم استقرّوا علی الامر و علی اللّواتی آمنّ باللّه و کنّ من القانتات

این سند از کتابخانهٔ مراجع بهائی دانلود شده است. شما مجاز هستید از متن آن با توجّه به مقرّرات مندرج در سایت www.bahai.org/fa/legal استفاده نمائید.

آخرین ویراستاری: ۲۳ آوریل ۲۰۲۶، ساعت ۱۱:۰۰ قبل از ظهر